

Nepriateľ. Ochranca. Milenec.

BROKEN

SOULS

AND

BONES

ZLOMENÉ DUŠE A KOSTI

LJ ANDREWS

Od úspešnej autorky série *Večné moria*

ZLOMENÉ
DUŠE
A KOSTI

LJ Andrews

**ZELENÝ
KOCŮR**

Z anglického originálu LJ Andrews: BROKEN SOULS AND BONES preložila Diana Ghaniová.

Translation © 2026 by Diana Ghaniová

Zodpovedná redaktorka: Mgr. Anetta Letková

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

BROKEN SOULS AND BONES

Copyright © 2025 by LJ Andrews

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790). This edition published by arrangement with Ace, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 931 01 Šamorín, Morušová u. 1951/5, Slovensko

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover Design by Daniel Brount

Map illustration by Alexis Seabrook

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-89-5

EAN 9788069010895

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venujem tým, ktorí si nechcú priznať,
že by boli vždy radšej, keby bola hlavná postava záporná.
Viem o vás.*

RÍŠA STIGANDR

Zlomené duše a kosti obsahuje temné motívy a témy, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov a čitateľky. Vaše duševné zdravie je dôležité.

Táto kniha obsahuje zmienky o nasledujúcich témach: otroctvo, pokus o sexuálne zneužitie, vyhrážky napadnutím, mrzačenie, mučenie, zneužívanie dieťaťa v minulosti, opustenie rodiny, explicitný sexuálny obsah, krvavé scény, vražda a násilie.

PROLÓG

Z NIČOTY JU VYTRHOL DIVÝ ŠTEKOT KRÁLEOVSKÝCH psov. Hmla sa ovíjala okolo hrčovitých konárov a slabnúce teplo plameňov ju ešte stále pánilo v očiach.

„Neotváraj ich.“ Prsty v koženej rukavici jej prešli po mihalniciach. „Nedovoľ, aby niekto uvidel striebro v твоjich očiach, dievča. Rozumieš?“

Hlas bol chrapľavý a drsný, starší ako jej, ale nie až taký hlboký ako otcov.

„Ak nás chytiť, je po nás. Možno sme to nemali robiť.“ Nový hlas, chlapčenský, taký mladý, že preskakoval, akoby sa nevedel rozhodnúť, či je už mužský, alebo ešte detský.

„Ticho. Už sme tu a dotiahneme to do konca,“ odsekol prvý. „Schovaj sa do tieňa a zostaň tam. Chod. Chod.“

Nasledovali urazené námietky z druhej strany, ale vrzganie topánok napokon utíchlo v kríkoch pri lese a stratilo sa v hmle. Dievčina sa pohla a zastonala, svaly ju

boleli od behu. Matka jej prikázala, aby utiekla – doslova kričala – a neobzerala sa späť.

Keď sa pohla a snažila vyslobodiť v zúfalej snahe najšš svojich rodičov, povrazy jej to nedovolili.

V omámenej mysli sa jej vynoril krutý zvuk dverí narážajúcich do steny, železné a bronzové čepele pretínajúce vzduch a hľadajúce telo, ktoré by rozsekali. Spomenula si na výkriky a krv.

Toľko krvi.

„Prestaň sa vrtieť, dopekla.“

Stuhla. Povrazy, ktoré ju držali, boli v skutočnosti ruky. Lícom sa dotýkala studenej pokožky, ktorá páchla popolom, potom a náznakom lesnej hmly.

Pod tmavou kapucňou rozoznala strnisko. Neboľa to brada spletená do dvoch dlhých vrkôčikov s kostennými korálikmi, ako nosil jej otec, ale bol tam aspoň jej náznak.

Chcela skríknúť a poprosiť toho muža, aby ju pustil. Na pleciach mal kožené popruhy na nože a zbrane podobné tým, aké mali nájazdníci, ktorí vypálili jej dedinu. Strach zmenil jej prosby na trhané vzlyky.

„Ani slovo, dievča,“ zašepkal a ona cítila, ako položil jej slabé telo na studenú lesnú zem. Trnie a drobné kamienky ju bodali do rebier. Snažila sa pohnúť, ale tie prsty v koženej rukavici ju chytili za bradu a zaklonili jej hlavu. „Bude to štípať, ale nepotrúvá to dlho. Ani muk.“

Dievčina ticho zasyčala, keď jej krk preťala ostrá bolesť. Spod privretých viečok sledovala, ako muž bez tváre odtiahol nôž. Zamrmal nejaké čudné slová a prstami prešiel po niečom mokrom a horúcom.

Zachvela sa, ale zostala nehybne ležať, vystrašená, že by mohol použiť nôž, aby s ňou skoncoval.

V nasledujúcej chvíli privrela oči od únavy a jeho silné ruky ju opäť zdvihli do náručia.

Strach, ktorý ju pálil v žilách, vystriedalo niečo jemnejšie, pokojnejšie. Mala pocit, že možno upadne do hlbokého spánku.

Vtom sa jej telo pohlo a presunulo do nových rúk, mocnejších a smradľavejších.

„Bude hovoriť?“ ozval sa z tmy dymom spálený chrapľavý hlas.

„Postaral som sa, aby si z tejto noci veľa nepamätala. A ty zariad, aby sa zabudlo na ňu.“

„Za to, čo mi zaplatíš, ju pokojne pochovám aj v ríši duší. Táto sa už nenájde. Máš moje slovo.“

Srdce sa jej rozbúchalo, myseľ horúčkovito pracovala, ale telo zostalo nehybné. Na dreve sa ozvali ťažké kroky a niekde v diaľke bolo počuť šum vĺn a cítiť pach slanej vody a hnijúcich šupín.

Niekoľko zavrčal, ovanul ju prefajčeným dychom a položil k lanám a vlhkej látke.

„Si požehnaná, maličká.“ Muž prehovoril jazykom obyčajných ľudí, dialektom známym v troch kráľovstvách aj za Nočnými skalami, kde divosi neuznávali žiadneho kráľa. Nepochybne to bol prílivový tulák, duša bez vlastnej zeme. „Mohli ti roztrhať to chudé hrdielko.“

Jeho ťažké kroky sa vzdialili po drevených doskách vikinskej lode – ocitla sa na drakkare.

Nie, nemôže odísť. Nechala by za sebou priveľa ľudí. Lenže... koho vlastne?

Akoby sa jej hustá hmla lesa zaryla do lebky, dievčina si nedokázala vybaviť miznúce tváre vo svojej myslí. Bol to len pocit, že na niečo – alebo na niekoho – zabúda.

Skôr ako ju únava stiahla do temných hlbín, dievčina uvidela pri vode človeka v tmavých šatách s plameňmi za chrbtom.

Na hrudi koženej vesty mal dvojhlavého havrana. Znak Dravenmooru – nepriateľského kráľovstva. Krajiny za roklinami.

Pri všetkých bohoch, našli ju a kliatba jej očí nakon zničila celý jej svet.

ROARK

CHLAPCOVA SMRŤ BOLA MOJA VINA. Uthera našli pred úsvitom tvárou nadol v rieke pri kamenných hradbách kráľovskej pevnosti. Bol to ešte len osemnásťročný chlapec, nový člen v mojej jednotke stavskej stráže. Telo bolo pozdĺžne rozrezané, hrud' otvorená, rebrá dolámané ako rozbité husacie vajce.

Do siene bohov v Salure ho poslali priskoro.

Nízky voz s mŕtvym telom mladého chlapca prešiel popri rade stoických Stavov. Palácový liečiteľ sa pokúsil zakryť jeho tvár, ktorá sa po noci vo vode sfarbila domodra, no keď koleso narazilo na kameň na ceste, látka sa odhrnula.

Zovrel som ruky do pästí a zaryl si nechty do mazoľnatého mäsa na dlaniach.

Utherove svetlé oči zostali otvorené, príliš tuhé na to, aby sa dali zatvoriť, a bez života vystrašene civeli do poludňajšieho slnka. Na krku, perách aj roztrhanej čiernej stavskej tunike mal krvavé škvrny.

„Dravenčania,“ zamrmlal chudý Stav druhému.
 „Určite. Uther ovládal kostné remeslo.“

Zatvoril som oči, zhnusený tou pravdou.

Príbehy o rôznych druhoch mágie boli zapísané v ságach o prvom kráľovi, Pútnikovi, ktorý zachránil dcéru bohov. Za odmenu dostal Pútnik úlomky troch zdrojov božskej moci – kosti, krvi a duše –, aby posilnil svoje nové kráľovstvo.

Väčšina obyvateľov ríše Stigandr verila, že tieto príbehy sú len bájky, ale magické remeslá boli skutočné.

Kostné remeslo dokázalo vytvoriť z kostí takmer nezničiteľné čepele. Vyrábalo liečivé toniká z kostného prášku a jedy z uvarenej kostnej drene. Krvné remeslo využívalo krv pri čaroch a práci s runami. Remeslo duší čerpalo silu z mŕtvych a bolo bežným darom v Dravenmoore, kráľovstve za roklinami.

Dravenčania pohrdali kráľom Jorvandalu Damirom z rodu Olegovcov a vyhlasovali, že využíva remeslá, aby posilnil svojich bojovníkov a zbrane skazenými a zakázanými spôsobmi.

Netvrdil by som, že sa mýlia, ale do celého tela mi aj tak prenikala zlosť, že chlapca zabili len preto, lebo si plnil povinnosť.

„Keby som mohol, napichol by som všetkých prekliatych Dravenčanov na koly a upálil ich,“ pokračoval muž.

Druhý Stav naňho zasyčal, aby mlčal, a pozrel na mňa – na ich nadriadeného a Dravenčana.

Krvou som prislúchal do nepriateľského kráľovstva, ale odkedy ma pred dvanástimi rokmi nechali zomrieť pred bránami pevnosti, bol som oddaný Jorvandalu.

No pre niektorých, dokonca aj pre mojich vlastných mužov, zostanem navždy ich nepriateľom.

Päta mojej topánky zaškrípala na kamienkoch, keď som sa obrátil a klenutým priechodom vošiel do stavských kasární, do ktorých sa zmestili desiatky mužov.

Plamene v kozube vo veľkej sieni pomaly dohoreli a rohy s riedkou medovinou sa povalovali po stoloch po prehýrených nociach. Stavskí nováčikovia strávili studené mesiace v Kamennej pevnosti, ale po oslavách sa všetci vrátili k svojim rodinám do dedín po celom kráľovstve, kde mali čakať na kráľove rozkazy.

Pár mladších Stavov sa neisto pozviechalo na nohy, aby ma privítalo. Mohol by som ich pokarhať, že nestoja pri svojom padlom bratovi, ale pri pohľade na ich zelenkavé tváre a červené oči som usúdil, že to možno nedokázali znieť.

Nevnímajúc ich tlmené pozdravy, vošiel som do väčších komnát pre stavských dôstojníkov. Moja komnata zaberala takmer celé krídlo. Knižnica a pracovňa, spálňa a umývárne. Zamkol som za sebou dvere a desiatimi dlhými krokmi prešiel po tkanom koberci do umývárne.

Pozdĺž zubatej jazvy, ktorá sa mi ťahala cez hrud' a krk až po čeľuť, ma páčila ostrá bolesť, akoby som prehltol rev rozbúreného mora.

Do hrdla mi stúpala žľč a môj pohľad zastrel mučivý tieň.

Zovrel som hlinené umývadlo. Dýchal som prudko a zhlboka.

Násilie mi nebolo cudzie, no bolo čoraz ťažšie udržať na uzde túžbu po krvi. Bol som Strážca Kamennej pevnosti a Strážca mal byť stelesnením pokoja a zdržanlivosti.

V tej chvíli som chcel byť väčším netvorom ako tí, ktorí zavraždili Uthera.

Horúčava pomaly ustupovala a búrka v mojej hlave utíchala. Nabral som do dlaní studenú vodu z umývadla, opláchnol si ňou tvár a vrátil sa do izby.

„Ty, priateľ môj, máš strašne slabý žalúdok. Dvíha sa ti pri pohľade na smrť a krv? Teda, čo za osobného strážcu som si to k sebe vlastne pripútal?“

Hoci ma prekvapilo, že v mojej komnate sa ozýva iný hlas, nedal som to najavo.

Princ Thane Smelý sa s úškrnom rozvažoval na mojej posteli s prekríženými členkami. Pravdepodobne dobre vedel, ako som sa ešte pred chvíľou karhal. Tak som sa ponáhľal do umyvárne, že som sa ani nerozhliadol po komnate.

Zamračil som sa a on sa usmial ešte širšie.

Si somár a patíš do pekla, naznačil som rýchlo prstami, ale Thane dokázal sledovať aj moje najnepatrnejšie gestá, odkedy ma našiel pred hradom, zakrvaveného a zlomeného, zbaveného nielen miesta v mojom vlastnom klane, ale aj možnosti rozprávať.

„Naozaj?“ Princ sa zasmial. „Do ktorého, horúceho alebo zamrznutého?“

Do oboch. Čo keby som mal v ruke nôž?

„Roark, môj najstarší, najdrahší a najhrozivejší priateľ, lepšia otázka je, prečo si ho nemal v ruke? Si čoraz neopatrnejší, Strážca.“

Pokrútil som hlavou a podišiel k vozíku s veľkým džbánom s vyzretým vínom a rohmi. Stihol som naplniť len jeden, keď Thane odmietavo mávol rukou.

„Žarty bokom,“ povedal a prehodil nohy cez okraj posteľe, „túto smrť berieš príliš ťažko.“

Bol to môj zverenec.

„Roark.“ Thane si vzdychol. „Nevyčítaj si činy tých sviniarov. Nie je to tvoja vina.“

Bola. Smrť mladého Stava bola v toľkých ohľadoch moja vina.

Nevieme, prečo ho zabili, naznačil som.

„Zistíme to a ten, kto je za to zodpovedný, zaplatí.“

Odpovedal som len jednou rukou. *Prečo si tu? Ne-nútila ťa matka plánovať vlastnú svadbu?*

„Ak nám budú vraždiť Stavov, žiadna svadba zrejme nebude.“ Thane sa strhol. „Prepáč, si rozrušený a ja si nedávam pozor na jazyk. Poviem to inak. Áno, podarilo sa mi uniknúť z matkiných pazúrov, utiekol som z paláca ako vylakané dieťa a prišiel som za tebou.“

Vydýchol som a ticho sa zasmial.

Princ Thane bol bojovník od zlatistej hrivy spletenej do vrkoča až po kosti, čo mu zdobili ucho. Bol ešte vyšší ako ja, hoci ani ja som nebol malý. Kostená kráľovná Ingir s jej nekonečnou veselosťou by však odstrašila hociktorého muža, ktorý sa netúžil zamotať do debát o dovozových saténoch, hodváboch a rôznych prichutiach koláčikov s polevou.

„Neprišiel som len tak.“ Thane siahol do vrečka nohavíc a vytiahol ošúchaný poskladaný pergamen. „Už si počul o jarlovi Jakobsonovi, však?“

O tom jarlovi, ktorý je posadnutý získaním kráľovskej priazne?

Thane zamával pergamenom vo vzduchu medzi nami. „Presne tak. Zistil niečo veľmi zaujímavé.“

Princ mi podal list. Prečítal som si ho raz a potom druhýkrát. Thane sa už neusmieval.

Prsty mi rýchlo lietali. *A Jakobson je si tým istý?*

„Zdá sa, že krvné čary môjho otca konečne zabrali.“

Kráľ Damir nemohol vyhlasovať sledovacie krvné čary za svoje, lebo krvnou remeselníčkou v pevnosti bola kráľovná. Niežeby na tom ktovieako záležalo.

Pred mnohými rokmi kráľ Damir získal preliatu krv z rodu strateného remeselníka. Keby sa v blízkosti ocitol niekto z toho istého rodu, krvný remeselník by to hneď zistil. Kráľ čarami prinútil všetky dediny, aby v nich žil ním určený krvný remeselník.

To všetko malo za cieľ nájsť stratené dieťa. Dieťa, ktorého magické schopnosti postavili tri kráľovstvá proti jedinej dedinke v kopcoch.

Z ktorej nezostalo nič.

„Máme však problém,“ vytrhol ma z myšlienok Thane, ktorý chodil sem a tam popred dvere. „Krvná remeselníčka jarla Jakobsona tú ženu predala zvedom dravskej Temnej hliadky.“

Takže listy hovoria o žene? Dieťa, ktoré utieklo, bolo údajne dievča, čo je ďalší dôvod pre chamtivých a krvilačných kráľov a kráľovné, aby ho našli. *Nejaká rodová pečať?*

V kráľovstvách bolo bežné, že deťom v prvom roku života vpísali atramentom za ucho pečať – symbol ich pokrvnej línie, erb ich rodov a klanov.

Thane zdvihol obočie. „Vraj je sfalšovaná. Niektoré runy údajne pribudli neskôr, aby vyzerala ako symbol bezmenných. Zaujímavé, nemyslíš?“

Ak chcel niekto zatajiť vzácné remeslo, najrozumnejším krokom bolo dokresliť pečať rodu tak, aby vyzerala ako symbol tulákov a pútnikov – ľudí bez klanov a rodovej pokrvnej línie.

„Jarl objavil listy medzi krvným remeselníkom a zvedom,“ vysvetľoval Thane. „Pravdaže, Jakobson teraz chce odmenu za to, že jeho mestečko odhalilo stratené remeslo.“

Princ podišiel k vysokému klenutému oknu a zadíval sa na vzdialený les za hradbami. „Môj otec mal vždy podozrenie, že údajná smrť toho dievčaťa bola len lešť. Sám vieš, že práve preto nanútil všetkým jarlstvám krvných remeselníkov s ich čarami. A napokon sa ukázalo, že sa nemýlil. Pred kráľom bola celý čas ukrytá spletačka. Žena.“ Thane pokrútil hlavou. „Prvá za päťsto zím, Roark. Vieš, čo to spôsobí.“

Vojnu, naznačil som jednou rukou.

Ak bola tá správa pravdivá, bude sa bojovať od dravenských Červených roklín až po Malé moria kráľovstva Myrda.

Damir nedovolí, aby mu niekto znova ukradol kořisť, a dravenská kráľovná sa vráti, aby sa pomstila za to, čo stratila počas tých dávných nájazdov.

Spletačské remeslo sa vyskytovalo azda u jedného človeka v celej generácii a len zriedka v krvi ženy. Bolo spojením všetkých troch remesiel – nebezpečné, vyhľadávané a ovládané jorvanskými kráľmi na základe starých zmlúv.

„Vojna je rozhodne riziko. Preto musíš odísť do dŕiny s názvom Skalfirth.“ Keď som zovrel pery, Thane sa zasmial. „Kráľ už zariadil, aby s tebou šiel aj Baldur. Ty máš ale šťastie.“

Z hrdla sa mi vydral tichý ston. Baldur Lišiak bol rovnako prefikáný, ako naznačovalo jeho meno, brutálny, ale výnimočne šikovný Stav.

Trénovali sme spolu od detstva, no keď som ho prekonal v narábaní s mečom, začal byť voči mne nevraživý. Ako Thaneov Strážca som bol princov meč, jeho ochranca. Vyžadovalo si to, aby som urobil čokoľvek, len nech sa kráľovská krv v jeho žilách nikdy nepreleje, dokonca aby som sa stal vrahom.

Strážca nebol skutočný vodca kráľovej stavskej stráže, ale skôr zabijak a surovec, keď bolo treba. V tejto pozícii som však podliehal priamo Thaneovi a nie kráľovi.

Baldur strávil noc po mojom povýšení tým, že sa mi opitý posmieval, akoby som mal byť sklamaný.

Akoby som nebol presne tam, kde som chcel byť.

„Kiežby som mohol ísť aj ja,“ pokračoval Thane. „Vzhľadom na tie útoky pochybujem, že mi ešte niekedy dovoľia vystrčiť nos z Kamennej pevnosti. Teda ak môj otec nesplodí ďalšieho syna. To by však moja matka musela pustiť manžela do svojej postele.“

Len čo to dopovedal, striasol sa.

Čo od nás chce kráľ, ak sa ukáže, že tá stratená spletačka naozaj žije? naznačil som pomaly, vopred predpokladajúc odpoveď.

„Najprv sa postarajte o zradcu, ktorý ju predal, a potom použite svoje metódy, aby ste tú spletačku priviedli domov. Roark,“ Thane stíšil hlas. „Viem, že nemáš rád spletačské remeslo, ale musíš uznať, že sa dá využiť, aby bol náš ľud v bezpečí.“

To je diskutabilné. Zataľ som zuby.

Thane sa zasmial a položil mi ruku na plece. „Kráľ plánuje posilniť hliadky a presunúť svoje obrady na súkromnejšie miesta. Mimochodom, s tým súvisí ešte niečo. Pôjdu s vami len vybraní Stavovia, ktorí zložili prísahu mlčanlivosti. Nesmú prehovoriť o tom, čo nájdete v tej dedine.“

Nezáležalo na tom, že kráľ bude skrývať to remeslo za hradbami pevnosti. Spletačov si vždy nájde krv a smrť.

Mágia v spletačových žilách vytvárala ohavnosti, ktoré po sebe zanechávali duše aj telá skazené, premenečné a zlomyseľné.

Počas poslednej žatvy zavraždili kráľovho osobného spletača Fadeyho a jeho smrť vo mne vyvolala len pocit úľavy. Pomyslel som si, že keď nebudeme mať spletačské remeslo, konečne by mohol zavládnuť mier.

Pri všetkých bohoch, takmer som si dovoľil zabudnúť na minulé vojny a životy stratené pri pokuse získať dievčatko so striebrom v očiach. Dúfal som, že sudičky už prestrihli vlákna jeho života a poslali ho do Saluru.

Možno do jedného z dvoch pekiel, kde zhorí, alebo zamrzne.

Nepochyboval som, že sa bude opäť prelievať krv.

„Čo najdlhšie sa budeme snažiť postupovať diskrétno. Nechceme ďalší nájazd,“ dodal ticho Thane.

Zatvoril som oči pri spomienkach na vzdialené výkriky, dym a horiace telá.

Všetky kráľovstvá utrpeli straty. Thane prišiel o strýkov. Menšie kráľovstvo Myrda stratilo verného seňšala a kráľovniných synovcov.

Ja som prišiel o vlasť aj o hlas.

„Odídete na úsvite,“ uzavrel Thane a potľapkal ma po pleci. „Dávaj si pozor, priateľ môj. Táto žena nebude ako Fadey. Nechcem, aby očarila tvoje temné srdce.“

Vyprskol som. *Keby to skúsila, podrezal by som jej krk. Nemám rád spletačov a to sa nikdy nezmení.*